

ΗΜΕΡΙΔΑ

Στις 15 Απριλίου του 2008 η Αμπέτειος Σχολή Καΐρου σε συνεργασία με το Ελληνικό Πολιτιστικό Κέντρο Καΐρου, πραγματοποίησε ημερίδα με θέμα: «Το Μυθολογικό Αντάμωμα Ελλάδας- Αιγύπτου στο διάβα των αιώνων». Η ημερίδα χρηματοδοτήθηκε από το Υπουργείο Εξωτερικών της Ελλάδος και ειδικότερα από το Γ.Γ.Α.Ε.

Την ημερίδα τίμησαν με την παρουσία τους:
1) Ο Επιτετραμμένος της Ελληνικής Πρεσβείας στο Κάιρο κ. Ευάγγελος Τσαούσης τονίζοντας την παράλληλη πορεία των δύο λαών στο διάβα των αιώνων.

2) Ο Συντονιστής Εκπαίδευσης Β. Αφρικής και Μ. Ανατολής κ. Ανδρέας Καρατζάς ο οποίος μίλησε για ένα πραγματικό αντάμωμα που γίνεται σήμερα καθώς τρεις Ελληνικοί φορείς, η Αμπέτειος Σχολή, το Ελληνικό Πολιτιστικό Κέντρο και η Ελληνική Κοινότητα Καΐρου ενώνουν τις δυνάμεις τους με πανεπιστήμια της Αιγύπτου στην επιστημονική αυτή εκδήλωση που δείχνει τις πανάρχαιες σχέσεις των δύο χωρών και ευχήθηκε η σημερινή εκδήλωση να δώσει λαβή για ένα άλλο αντάμωμα στο μέλλον των δύο αδελφών κρατών και λαών.

3) Ο εκπρόσωπος του Αρχιεπισκόπου κ. Δαμιανού, μοναχός Σαμουήλ τόνισε μεταξύ

άλλων ότι είναι ανάγκη να προβούμε σε αλληλοκατανόηση και υποχωρήσεις ώστε να υπάρξει μια νέα ανάπτυξη σε κλίμα αμοιβαίου σεβασμού και συνεργασίας.

4) Ο διευθυντής της Αμπέτειου Σχολής κ. Ιωάννης Σταυρόπουλος τόνισε ότι η φιλία και συνεργασία που έχει αναπτυχθεί μεταξύ των φορέων της ελληνόφωνης εκπαίδευσης και των αιγυπτιακών πανεπιστημίων πρέπει να μείνει ως παρακαταθήκη για το μέλλον. Τέλος η Διευθύντρια του

Ελληνικού Πολιτιστικού Κέντρου Δρ. Μαρία Φραγκή μίλησε για τον μύθο ως δρώμενο. Εισηγήσεις έκαναν οι:

1. Καθηγητής Δρ. Μαχμούντ Ελσααντάνι, Παν/μιο Χελουάν.

2. Δρ. Χισάμ Νταρούις, Παν/μιο Καΐρου.

3. Δρ. Φαρίντ Χάσαν, Παν/μιο Αϊν Σάμς.

4. Χολούντ Γιοσρυ, βοηθός καθηγητή Παν/μιο Χελουάν.

5. Δρ. Αλί Χάσαν, Παν/μιο Αϊν Σάμς.

6. Δρ. Μιράντα Τερζοπούλου, ερευνήτρια, λαογράφος, εθνολόγος.

7. Δρ. Παρασκευή Λεοντοπούλου, καθηγήτρια Αμπέτειου Σχολής.

Ακόμη συμμετείχαν από την Αμπέτειο Σχολή οι μαθήτριες: Ελ Ταμίμι Φαουζέια, και Μέτχαντ Καμέλ Νάταλι με την επιμέλεια και καθοδήγηση της καθηγήτριας κας Ναστούλη καθώς και σπουδαστές του Ελληνικού Πολιτιστικού Κέντρου Καΐρου.

Την εκδήλωση τίμησαν ο Σύμβουλος Τύπου της Ελληνικής Πρεσβείας κ. Κώστας Γιαννακόδημος, οι εκπρόσωποι της Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου κ.κ. Φλεβοτομάς Ιωακείμ και Βίλλυ Πολίτη καθώς και ο εκπρόσωπος των Ελληνικών Εκπ/ριων κ. Ανδρέας Μαυρομάτης.

Ένα ξεχωριστό Δείπνο στον Σ.Ε.Α.Α.Σ.

Ο Επίτιμος Πρόεδρος του Συλλόγου Ελλήνων Αποφοίτων Αμπετείου Σχολής, Σεβασμιότατος Αρχιεπίσκοπος Σινά - Φαράν και Ραϊθώ κ. Δαμιανός, με την ιδιότητα του Επιτίμου Οικοδεσπότη, την Πέμπτη 05 Ιουνίου 2008, παρέθεσε Δείπνο προς τιμήν της αποχωρούσης Γενικής Προξένου της Ελλάδας στο Κάιρο Κυρίας Αικατερίνης Γκίνη. Στο δείπνο αυτό ο Σεβασμιότατος Αρχιεπίσκοπος Σινά κ. Δαμιανός παρασημοφόρησε την Κυρία Αικατερίνη Γκίνη, αφού πρώτα θερμά την ευχαρίστησε για τις υπηρεσίες της και την πολύτιμη βοήθειά της προς όλη την Ελληνική Παροικία. Ιδιαίτερος δε, εξήρε το έργο, την αγάπη της και, κυρίως, την αμέριστη συμπαράσταση και εξυπηρέτησή της σε πολλά θέματα που αφορούσαν, όχι μόνο τα της Ι.Μ. της Αγίας Αικατερίνης του Όρους Σινά και των Ιδρυμάτων της, αλλά και αυτά της Εφορείας της Αμπετείου, ως επίσης και άλλα θέματα, σχολικά ή μη, της Αμπετείου Σχολής.

Μεταξύ των προσκεκλημένων που τίμησαν με την παρουσία τους το ωραίο αυτό Δείπνο ήταν οι Πατέρες της Ιεράς Μονής Σινά π. Πορφύριος και π. Ιωάννης, ο Θεοφιλέστατος Πατριαρχικός Επίτροπος, ο Πρέσβης της Ελλάδος στην Αίγυπτο κ. Ιωάννης Αλέξιος Ζέπος, ο Νέος Γενικός Πρόξενος της Ελλάδος, ο Μορφωτικός Ακόλουθος κ. Γιάννης Μελαχροινούδης, η Πρόεδρος του Σ.Ε.Α.Α.Σ. κ. Βίλλυ Πολίτη, ο Γενικός Γραμματέας του Ε.Κ.Κ. κ. Νικόλας Πολίτης, ο Διευθυντής της Αμπετείου Σχολής κ. Ιωάννης Σταυρόπουλος, ο Καθηγητής μας των Αγγλικών κ. Γρηγόρης Παπαφωτίου (που είχα να τον δω 40 χρόνια !!! ... και με μεγάλη μου χαρά

σας πληροφορώ ... ότι δεν άλλαξε ΚΑΘΟΛΟΥ !!! ... είναι ίδιος και απaráλλακτος όπως τον ξέραμε !!!), ο Καθηγητής κ. Λάμπρος Μπενοβίας, ο κ. Δημήτρης Σκουφαρίδης, Υψηλόβαθμο Στέλεχος της PIRAEUS BANK στο Κάιρο και πολλοί άλλοι Αμπετεϊανοί και φίλοι. Ένα μεγάλο BRAVO στον τελετάρχη, τον ακούραστο, όπως πάντα, Νικόλα Βαδή για την άψογη οργάνωση και για την επιτυχία της ωραίας αυτής βραδιάς.

Στο τιμώμενο πρόσωπο, την Γενική Πρόξενο κ. Αικατερίνη Γκίνη, εύχομαι ολόψυχα εις ανώτερα και καλή τύχη. Την παρακαλώ θερμά να ΜΗΝ ξεχάσει ποτέ το Σινά, την Αμπέτειο με τους Αμπετεϊανούς, αλλά και τους Αιγυπτιώτες. Η όποια της μελλοντική βοήθεια, μικρή ή μεγάλη, θα είναι πάντα καλοδεχούμενη. Κυρία Γκίνη, σας εύχομαι καλή σταδιοδρομία!

Σε αυτό το δείπνο είχα προσκληθεί, ήμουν και εγώ εκεί.

Ακριβώς 40 χρόνια μετά την αποφοίτησή μου, Ιούνιος '68 - Ιούνιος '08.

Τι να πω και τι να αφήσω, συγχωρέσετε γιατί σίγουρα κάτι θα ξεχάσω!

Λοιπόν

Ήταν γύρω στις 9 το βράδυ, μόλις πριν μιας ώρας είχα έλθει οδικώς από το Σινά στο Κάιρο. Με το αυτοκίνητο από το Μετόχι στο Ντάχερ πήγαινα στον Σύλλογο.

Μπαίνοντας στο Σάραα Εμάντ ελ Ντίν αντικρίζει κανείς, δεξιά και αριστερά, εκείνες τις κομψές σε αρχιτεκτονική διπλές πελώριες εμάρες, όπως είναι αυτές του Προξενείου και μετά αυτή της Κοινότητας ή και οι άλλες απέναντι. Φθάνοντας στην επιβλητική μεγάλη σιδερένια

μπαουάμπα της εμάρας, με τους γλυκομίλητους - ευγενικούς 3-4 μπουάπιδες, που χαιρετώντας σε καλωσορίζουν με εκείνο το "Σαλάμ Αλέκουμ - Ετφάνταλ", περπατώντας σε εκείνα τα μικρά τετράγωνα και λίγο σπασμένα μπαλάτια του διαδρόμου. Περνώντας την είσοδο της πρώτης οκέλας που είναι τα γραφεία της Ελληνικής Κοινότητας, είναι το στρογγυλό αίθριο και μετά, ανεβαίνοντας 2-3 σκαλάκια και μπαίνοντας στην δεύτερη οκέλα, εκεί δεξιά, ένας άλλος καλοκάγαθος γεράκος, μπουάπης και αυτός, με σεβασμό σε καθημερινά με εκείνο το "Μασάα ελ Χέιρ", (τι ωραίες εκφράσεις! Αν τις μεταφράσεις στα Ελληνικά, δεν τις ακούς πουθενά και ποτέ, εκτός από την Αίγυπτο). Ανεβαίνοντας λοιπόν με τα πόδια στον 1ο όροφο με εκείνα τα μεγάλα σκαλιά, βλέπεις το βαρύ μαύρο σιδερένιο και παλιό ασανσέρ (πάλι χαρμπάν ήταν και δεν λειτουργούσε) κοντοστάθηκα λιγάκι μετά τα 3-4 πρώτα σκαλιά και, στριφογυρίζοντας το κεφάλι μου πάνω - κάτω, πίσω - μπρός, κοιτούσα να δω τι είχε αλλάξει από τότε και να βάλω τις παλιές ασπρόμαυρες φωτογραφίες από το αρχείο του μυαλού μου σε μία σειρά. Τότε αισθάνθηκα ότι τα πόδια μου κόπηκαν και δεν υπάκουαν στις εντολές μου, δεν προχωρούσαν, δεν μπορούσα να ανέβω, ένας κόμπος στον λαιμό και μια μεγάλη συγκίνηση με έπνιγε

Μετά από λίγα λεπτά και αφού έφυγαν εκείνα τα 5-6 δάκρυα και αφού μετά βγήκε και εκείνο το «ουφ», μπόρεσα να συνεχίσω να ανεβαίνω τα επόμενα σκαλοπάτια της Σέλεμ.

Επιτέλους έφθασα στο αγαπημένο ψηλοτάβανο εντευκτήριο του Συλλόγου μας. Δεν άλλαξε σχεδόν καθόλου! Μπαίνοντας το στενόμακρο χολ που είχε το τηλέφωνο, ήταν το Μάτμπαχ δεξιά, λίγο πιο κάτω η Τουαλέτ, μετά το μικρό σαλονάκι και μπροστά σου η μεγάλη αίθουσα (τι ρεβεγιόν, τι χορούς, τι δεξιώσεις, τι δόξες γνώρισε κάποτε όλος αυτός ο χώρος!) με το παλιό και καλο-λουστραρισμένο παρκέ και τις 2 άσπρες κολόνες, οι απλίκες και οι πολυέλαιοι, τα διάφορα τραπέζια και οι ωραίες εκείνες ξύλινες Αιγυπτιακές καρέκλες.

Α, τώρα είχε και αιρκοντίσιον γιατί τότε υπήρχαν μόλις 1-2 βοντιλατέρ. Δεξιά η βιβλιοθήκη χωρίς τους αναπαυτικούς δερμάτινους καναπέδες και την ασπρόμαυρη τηλεβιζιόν να παίζει, εκεί που κάποτε καθόμασταν για δούμε τα ματς, Αχλι - Ζαμάλεκ, με σπικερ τον Μοχάμεντ Λατίφ, που μόνο αμερόληπτος δεν ήταν στις μεταδόσεις του, ήταν φανατικός Ζαμαρκάουις. Άλλες φορές καμιά ωραία Μασραχέια με πολλές νότες του Σουκούκου, ή του Χαουάγκα Μπίζου, την Σοάντ Χόσνι, αλλά και την Νάγκουα Φουάντ.

Εκείνο τον καιρό πολύ λίγοι είχαν τηλεβιζιόν σπίτι τους. Εκεί λοιπόν, τώρα έχει 3 νέες τεχνολογίας και μοντέρνους Ηλεκτρονικούς Υπολογιστές, είναι η λεγόμενη Internet café γωνιά του Συλλόγου. Βλέπεις, σήμερα αντιστράφηκαν οι όροι, πολύ λίγοι δεν έχουν Internet σπίτι τους,

..... κάποτε δεν είχαμε τηλέφωνο και τώρα συζητάμε για τι ταχύτητα ADSL γραμμής έχεις; Αλήθεια, πως άλλαξαν οι καιροί!!! Στο βάθος, το μικρό μπαρ με την ωραία ζωγραφιά στο τοίχο και έξω δεξιά στο μπαλκονάκι με τις γλάστρες και τα λουλούδια, το τραπέζι του πιγκ-πονγκ ήταν στημένο έτοιμο και περίμενε τους παίκτες για να φιλοξενήσει το πρώτο σετ και να ακουστεί και πάλι το τακ - τικ από τις ρακέτες.

Ε, λοιπόν, σε αυτό ζεστό χώρο Αμπετειανοί και άλλοι φίλοι περνούσαν ώρες ατελείωτες, παρέα με ένα καφέ ή ένα σάντουιτς ή μια ομελέτα ή ένα σνίτσελ ή μια Sinalco ή μια Σπάθης ή και μια παγωμένη μύρα Stella με λίγα σουντάνια στο χέρι, παίζοντας, πότε τάβλι, πότε πιγκ-πονγκ ή βλέποντας την τηλεβιζιόν.

Κατά τα μεσάνυχτα και βάλε, σιγά-σιγά άδειαιζε ο Σύλλογος, φεύγαμε ευχαριστημένοι και πηγαίναμε, οι περισσότεροι με τα πόδια, στα σπίτια μας. Κατεβαίνοντας τις σκάλες, δίναμε ραντεβού για το επόμενο απόγευμα, για το ρεβάνς της επόμενης παρτίδας του αυριανού παιχνιδιού!

Περίμενα μας και κάποια στιγμή περάσουν την πόρτα και δώ την συμμαθήτριά μου, ή τους άλλους 3 συμμαθητές μου, ή και αυτούς τους Αμπετειανούς, αυτά τα παιδιά που σχεδόν κάθε απόγευμα χαιρετιόμασταν και συναντιόμασταν και περνούσαμε όμορφα τα βράδια μας. Η ώρα περνούσε και κανείς από αυτούς δεν φαινόταν να μπαίνει οι μεν συμμαθητές μου κάποια δουλειά θα είχαν και δεν φάνηκαν, οι δε άλλοι είχαν όλοι τους πια φύγει στο εξωτερικό. Ήταν σχεδόν 11.30 μμ και οι προσκεκλημένοι σιγά - σιγά ευχαριστούσαν και ασπάζονταν την Δεξιά του Αρχιεπισκόπου μας. Έφτασε η στιγμή να αποχωριστώ μάλλον για πάντα αυτόν τον χώρο. Έκανα και εγώ το ίδιο με τους άλλους. Δύσκολη στιγμή έριξα μια γρήγορη ματιά και τρέχοντας κατέβηκα τις σκάλες. Ο γεράκος ήταν εκεί, λες και με περίμενε για να μου πει εκείνο το τεσμπάχου αλά χέιρ! Λες είναι καλά! Πω - πω!!! ... ένα flash - back, γεμάτο αγνές - αθώες νεανικές αναμνήσεις.

Ο σκληρός μου δίσκος και η καρδιά μου δεν έχουν γεμίσει έχουν ακόμη πολλές χιλιάδες GB ελεύθερο χώρο και άλλη τόση αγάπη για εκείνο τον τόπο!

Όλα αυτά ήταν το επιστέγασμα στο τέλος μιας ολιγοήμερης παραμονής μου μέσα στην Μονή της Αγίας Αικατερίνης του Ορους Σινά και μέσα στη Φαράν, σε αυτούς Ευλογημένους Τόπους που η ψυχή και η καρδιά σου αγαλλιάζουν με ότι υπάρχει σε εκείνο τον Πάνσεπτο και Θεοβάδιστο Χώρο.

Πιστέψτε με, ήταν το ωραιότερο μου δείπνο, δεν χόρτασα αλλά φόρτωσα!

Σεβασμιότατε Αγιε Δέσποτα, σας ευχαριστώ πάρα πολύ που με προσκαλέσατε.

*Ένας Αμπετειανός
Απόφοιτος του 1968.*

ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΕΚΕΧΕΙΡΙΑ

Η Αμπετείου Σχολή Καΐρου συμμετείχε για πρώτη φορά στο 2^ο Διεθνές Μαθητικό Συνέδριο που συνδιοργανώνουν κάθε τέσσερα χρόνια, πριν την έναρξη των Ολυμπιακών Αγώνων, το Κολλέγιο Αθηνών και το Κολλέγιο Ψυχικού με θέμα την «Ολυμπιακή Εκεχειρία». Το σχολείο μας εκπροσώπησαν ο διευθυντής κ. Σταυρόπουλος Ιωάννης και οι μαθητές Καλίτσης Χάρης και Νασράλλα Νάντια.

Την έναρξη των εργασιών του Συνεδρίου κήρυξε ο Υπουργός Πολιτισμού κ. Μιχάλης Λιάπης και τίμησε με την παρουσία του ο Σεβασμιότατος Αρχιεπίσκοπος Σινά, Φαράν και Ραϊθώ κ.κ. Δαμιανός. Ο Σεβασμιότατος είχε την ευκαιρία να συνομιλήσει με πολλούς επισήμους και προσεκάλεσε τον Υπουργό Πολιτισμού κ. Μιχάλη Λιάπη να επισκεφτεί την Ιερά Αρχιεπισκοπή και Μονή Σινά.

Συμμετείχαν συνολικά 176 μαθητές από την Ελλάδα και το εξωτερικό.

Από την Ελλάδα συμμετείχαν δέκα (10) σχολεία και από το εξωτερικό συμμετείχαν δεκαοκτώ (18) σχολεία:

Οι μαθητές χωρίστηκαν σε ομάδες και διαπραγματεύθηκαν θέματα που είχαν σχέση με τον Αφοπλισμό, τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, την Οικονομία και την Κοινωνία, το Περιβάλλον και τους Πολιτικούς Θεσμούς.

Οι Σύεδροι συμμετείχαν σε καλλιτεχνικές εκδηλώσεις, παρακολούθησαν παραδοσιακούς χορούς από το Θέατρο Ελληνικών Χορών «Δώρα Στράτου», επισκέφθηκαν την Ακρόπολη, την Πλάκα και την Αρχαία Ολυμπία.

Τη Δευτέρα 24 Μαρτίου η αποστολή της Αμπετείου Σχολής, αφού παρακολούθησε την τελετή Αφής της Ολυμπιακής Φλόγας, αναχώρησε για το Κάιρο με τις καλύτερες εντυπώσεις από τους συνέδρους, τους επισήμους και τους οργανωτές.

Ευχαριστούμε θερμά:

Τη Δ/ντρια του Κολλεγίου Αθηνών κ. Άννα Μαρία Κόκλα

Τη Δ/ντρια του Κολλεγίου Ψυχικού κ. Πολυάνθη Τσίγκου

Τη γραμματέα του Συνεδρίου κ. Στρατή

*Ο Διευθυντής
Σταυρόπουλος Ιωάννης*

ORTHOPAEDIC CENTER

ΚΕΝΤΡΟ ΑΣΚΗΤΑΤΕΛΕΣΗΣ
ΟΡΘΟΠΑΙΔΙΚΗΣ - ΑΘΛΗΤΙΑΤΡΙΚΗΣ
LASER - ΟΖΟΝΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΦΑΣΜΑ ΘΕΡΑΠΕΙΩΝ!

Με υποδομή υπερφυσικού φυσικοθεραπευτηρίου, το «ΟΡΘΟΠΑΙΔΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ» είναι εξοπλισμένο με τα πλέον σύγχρονα θεραπευτικά μέσα:

● **Τρία τελευταίου τύπου, μοναδικά στο είδος τους, θεραπευτικά LASER.**

Τα καλύτερα όπλα που μπορεί να βρει κανείς σε ένα σύγχρονο Ιατρείο Πόνου, δρώντας ως αντιφλεγμονώδη και ισχυρά αναλγητικά.

● **Νέας γενιάς χειρουργικό LASER της SHARPLAN,** για χειρουργική λείανση των αρθρικών χόνδρων και αναγέννηση των κυττάρων.

● **Οξυγονοθεραπεία για πολλαπλές παθήσεις** όπως φλεγμονές δέρματος ή οστεομυελίτιδα, μέχρι και αποφρακτικών αγγειοπαθειών, από εμφράγματα μυοκαρδίου, μετά από εγκεφαλικά επεισόδια, ή από δύσκολες νευρολογικές παθήσεις όπως της νόσου Parkinson, εκφύλιση ωχράς κηλίδας στην Οφθαλμολογία, στη Γηριατρική, στην Αθλητιατρική για ταχύτερη επούλωση των κακώσεων κ.λ.π., με άριστα αποτελέσματα και χωρίς χρήση αντιβιοτικών.

● **Οζονοθεραπεία** για ένα μεγάλο φάσμα ασθενειών, όπως: Ηπατίτιδες τύπου Α, Β, C, D, Ερπηγ-ζωστήρ, κηλίδων, γεννητικών οργάνων κλπ., μορφές καρκίνου ιογενούς αιτιολογίας και λοιμώξεις πάσης φύσεως.

● **Ειδικό SOLARIUM** ειδικών συχνοτήτων φωτός.

Αντιμετώπιση της Οστεοπόρωσης, βοηθώντας την πρόσληψη ασβεστίου από τα οστά.

Και το εντυπωσιακότερο «όπλο»:

● **Συνδυασμός ισχυρών LASER CO2** σαρώσεως, για θεραπεία της εκφυλιστικής Οστεο-αρθρίτιδας, χωρίς εγχείρηση!

Ο Διευθυντής του Κέντρου Δρ. Μιλτιάδης Ραδόπουλος- Μαρνέλλος, Χειρουργός Ορθοπαιδικός Τραυματιολόγος, Διδάκτωρ για πολλά χρόνια στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο BALGRIST Ζυρίχης, μαζί με τους εξειδικευμένους συνεργάτες του, είναι στη διάθεση όλων μας και προσφέρει ειδικά στους Αμπετειανούς 20% έκπτωση!

ORTHOPAEDIC CENTER

ORTHOPAEDIC CENTER

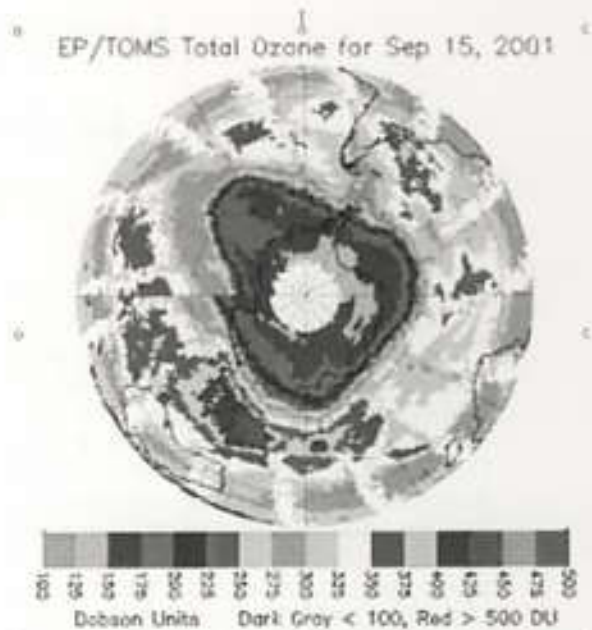
ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΟΥ 30 & ΜΙΧΑΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ 11527 ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ
Τηλ. /Φαξ: 2107785853- Κινητό: 6944337406

Website: orthopaediccenter.gr
e-mail: info@orthopaediccenter.gr

Τί είναι η τρύπα του όζοντος και πως προκαλείται

ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

Στις αρχές της δεκαετίας του '80, ερευνητές επιστήμονες που εργάζονταν στην Ανταρκτική ανίχνευσαν μια περιοδική απώλεια όζοντος στην ατμόσφαιρα ψηλά επάνω από εκείνη την ήπειρο. Η αποκαλούμενη "τρύπα του όζοντος", μια περιοχή του στρώματος όζοντος, αναπτύσσεται την ανταρκτική άνοιξη και συνεχίζεται για αρκετούς μήνες μέχρι να πυκνώσει πάλι. Οι μελέτες που πραγματοποιήθηκαν έδειξαν ότι το γενικό ποσοστό του όζοντος στο ανταρκτικό στρώμα όζοντος μειώνεται πραγματικά. Πτήσεις πέρα από τις αρκτικές περιοχές βρήκαν ένα παρόμοιο πρόβλημα να δημιουργείται και εκεί. Η τρύπα του όζοντος είναι το αποτέλεσμα της μόλυνσής του. Η μόλυνση αυτή προκαλεί, όχι την καταστροφή, αλλά την ελαχιστοποίηση του όζοντος που, καθώς είναι ραγδαία, σύντομα θα προκαλέσει και την εξαφάνισή του. Το στρώμα του όζοντος βρίσκεται πάνω από τη γήινη επιφάνεια. Συγκεντρώσεις όζοντος μέχρι 10 ppm (μερών ανά εκατομμύριο) εμφανίζονται στο στρώμα όζοντος, κυρίως στην στρατόσφαιρα (15-50 χιλιόμετρα από τη γη). Το όζον σχηματίζεται εκεί από τη δράση του φωτός του ήλιου στο οξυγόνο. Αυτή η δράση έχει πραγματοποιηθεί για πολλά εκατομμύρια των ετών, αλλά οι ενώσεις αζώτου που σχηματίζονται με φυσικό τρόπο στην ατμόσφαιρα προφανώς έχουν κρατήσει τη συγκέντρωση όζοντος σε αρκετά σταθερό επίπεδο. Έχει την ιδιότητα να απορροφά την σκληρή (UVB) υπεριώδη ηλιακή ακτινοβολία, προστατεύοντας τη γη. Το πρόβλημα σήμερα εντοπίζεται στο γεγονός ότι διάφορες χημικές ουσίες που εκπέμπονται στην ατμόσφαιρα από δραστηριότητες του ανθρώπου ενισχύουν τους μηχανισμούς καταστροφής του όζοντος. Η καταστροφή του όζοντος στην ατμόσφαιρα γίνεται από τους χλωριοφθοριωμένους υδρογονάνθρακες (CFCs) με κυριότερο εκπρόσωπο το λεγόμενο Freon, που χρησιμοποιείται ως προωθητικό στα spray, ως ψυκτικό μίγμα, ως μονωτικό στα

συστήματα κλιματισμού κλπ. . Απελευθερωμένες στην ατμόσφαιρα, αυτές οι περιέχουσες χλώριο χημικές ουσίες αυξάνονται και με το φως του ήλιου, αντιδρά το χλώριο με και καταστρέφεται το όζον. Μπορούν να καταστραφούν περισσότερα από 100.000 μόρια όζοντος από ένα και μόνο μόριο CFC. Καθώς το όζον καταστρέφεται από τις παραπάνω ουσίες, οι ακτίνες του ήλιου διαπερνούν ανενόχλητες την ατμόσφαιρα της Γης, καταστρέφοντας την πανίδα και τη χλωρίδα, προκαλώντας παράλληλα στον άνθρωπο διάφορα νοσήματα. Για αυτόν τον λόγο, η χρήση CFCs στα αεροζόλς απαγορεύονται σε διάφορα κράτη. Άλλες χημικές ουσίες, όπως ενώσεις βρωμίου, καθώς επίσης και τα νιτρώδη οξειδία από τα λιπάσματα, μπορούν επίσης να προκαλέσουν μείωση στο στρώμα όζοντος. Η ασπίδα της γης έχει διαφορετικό πάχος (λεπτότερη στους πόλους, παχύτερη στον ισημερινό) και αυξομειώνεται εποχιακά, έτσι στο πιο ευαίσθητο σημείο της βρίσκεται στην Ανταρκτική. Αν συγκεντρώναμε όλο το στρατοσφαιρικό όζον στην επιφάνεια της Γης θα σχηματίζαμε ένα στρώμα καθαρού όζοντος με πάχος 3 μόλις χιλιοστών του μέτρου. Το μέγεθος της τρύπας του όζοντος ποικίλλει από έτος σε έτος ανάλογα με τις μεταβολές της θερμοκρασίας στην ανταρκτική στρατόσφαιρα. Οι πιο ψυχρές θερμοκρασίες οδηγούν σε μεγαλύτερες και βαθύτερες τρύπες του όζοντος, ενώ οι θερμότερες θερμοκρασίες οδηγούν σε μικρότερες.

Η συνέχεια στη σελ. 42

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΛΩΡΗΣ

Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Β' Μέρος

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τρεις βδομάδες αργότερα κατεβήκαμε στην Πόλη φορτωμένοι. Εκεί έλαβα πρώτο γράμμα της μάνας μου. Πρώτο γράμμα, πρώτο μαχαίρι στην καρδιά μου. «Παιδί μου, Γιάννη μου έλεγε η γριά. Όταν γυρίσεις πάλι στο νησί με τη βοήθεια του Αϊ Νικόλα και την ευχή μου, δε θα είσαι πια καπετάνιου παιδί. Πάει ο πατέρας σου, η όμορφη σκούνα πάει, πάνε οι δόξες μας! Τα ρούφηξε όλα η Μαύρη θάλασσα. Τώρα δεν έχεις τίποτε παρά το χαμόσπιτο, εμένα την άφτουρη και το Θεό. Γεια στα χέρια σου! Δούλεψε, παιδί μου και τίμα το θείο σου. Αν σου μένει κάποτε ξεδούλειο, στέλνε το ν'ανάβω το καντήλι του Αγίου για την ψυχή του πατέρα σου.»

Σταύρωσα τα χέρια μου, κοιτάξα με βουρκωμένα μάτια την θάλασσα. Τα λόγια της γραφής μου φάνηκαν απόφωνο στα λόγια του πατέρα μου. Τόσα χρόνια караβοκύρης και τώρα η χήρα του πρόσμενε το δικό μου ξεδούλειο για να κάμει τα κόλλυβά του! Και κείνου το κορμί, τα σιδερένια μπράτσα ποιος ξέρει τάχα σε τι χάλαρα δέρνονται, ποιος γλάρος τα πετσοκόβει, ποιο κύμα να λευκαίνει τα ψιλόλιγνα κόκκαλα!

Ωιμέ! Ανταμώσαμε για ύστερη φορά μόλις μπήκε στη Θεοδόσια. Καθώς με είδε ψηλά να μαϊνάρω τον τρίγγο, έκαμε τον σταυρό του και έμεινε άφων' άλαλος. Το τον κοιτάς καπετάν Αγγελή; του φωνάζει ο Καλιγέρης δεν τον αλλάζω με τον καλύτερο ναύτη σου.

Εγώ διπλοπαρακάλουν ν' ανοίξει η θάλασσα να με καταπιεί. Όσο ένοιωθα απάνω μου το βλέμμα του, ησυχία δεν έβρισκα. Έτρεχα βιαστικός, από τη μιαν άκρη στη άλλη, κατέβαινα στην πλώρη, ανέβαινα στο κάσαρο, πέρναγα στις στραλιέρες, έπιανα τον αργάτη, δούλευα την τρόμπα. Εκείνος κατάλαβε πως τα είχα σαστισμένα και δε σηκώθηκε από τη θέση του μόνον με ακολουθούσε με βλέμμα παραπονιάρικο σαν μ' έβλεπε στο νεκροκρέβατο.

Την άλλη μέρα μ' έμπλεξε που πήγαινα στην πόλη. Μόλις τον αγνάντεψα θέλησα να κρυφτώ αλλ' από μακριά τόσο προστακτικό ήταν το νόημά του, που τα πόδια μου κόπηκαν. Βρε παιδί μου, τι έπαθες; μου λέει. Το σκέφτηκες καλά τι θα κάμεις;

Πρώτη φορά γνώριζα τη γλύκα της φωνής του. Δεν σάστισα όμως.

Πατέρα, του είπα το σκέφτηκα. Κακό και ψυχρό μπορεί να είναι το κίνημά μου μα δε δύναμαι να κάμω αλλιώς. Δε μπορώ να ζήσω αλλιώς. Με κράζ' η θάλασσα. Με θες να με εμποδίσεις. Άσε με κει που βρίσκομαι, γιατί θα πάρω τα μάτια μου και δε με ξαναβλέπεις.

Έκαμε το σταυρό του στάθηκε λίγο με

κοίταζε κατάματα, κούνησε το κεφάλι του. Καλά παιδί μου, είπε κάνε ότι σε φωτίζει ο Θεός. Εγώ έκαμα το χρέος μου. Ούτε τα έξοδα λυπήθηκα ούτε τα λόγια θυμήσου το, να μη με αναθεματάς αργότερα. Πήγαινε στην ευχή μου.

Υστερή του ευχή, πρώτη μου θλίψη. Η θάλασσα στο πρώτο μου ταξίδι, πλήρωσε την αγάπη μου.

Έμεινα πια αναγκαστικός δουλευτής του καπετάν Καλιγέρη. Δουλευτής για το ψωμάκι. Ψωμάκι το δικό μου και της καπετάνισσας. Αλλά με όλη τη συμβουλή της ούτε να τιμήσω ούτε να τιμήσω ούτε να δουλέψω μπόρεσα περισσότερο το θείο μου. Αν είχε να δουλέψω ναύτης, σκέφτηκα, δόξα σοι ο Θεός βρίσκονται κι άλλα καράβια. Από να δέχομαι τις βρισιές του συγγενή μου καλύτερα ενός ξένου. Αποφάσισα στο πρώτο λιμάνι να ξεμπαρκάρω με το καλό. Με το καλό; άσε και να δεις λέει ο καπετάν Καλιγέρης, όταν μάντεψε το σκοπό μου. Πάω μια μέρα να του ζητήσω λάδι για το φαί. Δεν έχει, μου λέει το τρώει εκείνος που κάθεται στο τιμόνι. Πάω δεύτερη το ίδιο. Πάω Τρίτη πάλι το ίδιο. Φυλάω και γω μια μέρα που ημουν στο τιμόνι, παίρνω τον Αϊ Νικόλα, τον δένω στο δοιάκι και το αφήνω μάρμαρο. Το καράβι άρχισε να γυρίζει σαν άμυαλο στη θάλασσα.

Μπρέ Γιάννη! Φωνάζει ο καπετάνιος. Ποιόν άφηκες στο τιμόνι;

Εκείνον που τρώει το λάδι.

Οι ναύτες σκάνε τα γέλια. Θυμώνει. Να φύγεις! Μου λέει γρήγορα τα ρούχα σου κι έξω.

Να φύγω το λογαριασμό.

Με παίρνει στην κάμαρα κι αρχίζει να στρώνει το λογαριασμό κατά την συνήθειά του. Την τάδε μέρα συμφωνήσαμε, την τάδε μπήκες μέσα, την άλλη έφερες τα ρούχα σου, την άλλη φύγαμε, την άλλη έπιασες δουλειά. Δεν είναι έτσι;

Ούτε πολλές ούτε λίγες. Πέντε ημερών μισθό μου έτρωγε. Πάλι καλά.

Έτσι, απάντησα.

Και βγήκα με δύο σβάντσικες στη Μεσσήνα. Άρχισε τώρα η ζωή του ναύτη με τα όλα της. Ζωή και τήξη. Μερμήγκι στη δουλειά, ποτέ όμως σκιά στο σύνναγμα. Τι να εύρεις, τι να συνάξεις; μεροδούλι, μεροφάι. Ένα ζευγάρι ποδήματα ένας μισθός. Ένας μουσαμάς, άλλος μισθός. Ένα γλέντι στο Κεμέρ άλι, άλλος. Ένας μήνας άδουλος, έξη χρέος. Σύρε να κάμεις κομπόδεμα και να κυβερνήσεις σπίτι. Δόξα να έχει ο Χάρος που μου τόκλεισε γρήγορα πέθανε η καπετάνισσα στο χρόνο απάνω κι έτσι ξενοιάσαμε. Από καράβι σε καράβι, από καπετάνιο σε καπετάνιο, από ταξίδι σε ταξίδι, δέκα χρόνια τα έκλεισα στη

θάλασσα. Τα λόγια του πατέρα μου νυχτόημερα στ' αυτιά μου. Μα τι τ' όφελος. Βάρε του μαχαιριού γροθιά. Αν είχα και εγώ ένα κλήμα στη στεριά, πέτρα μαύρη θα έριχνα. Μα που το κλήμα; Απόφαση το πήρα. Ή το κύμα θα με φάει ή θα με δώση πετσί και κόκκαλο στον κόσμο. Καλά λοιπόν ζωή χαρισμένη! Δουλειά και γλέντι. Μηγάρις ημουν μοναχός; Όλος ο ναυτοκόσμος έτσι δέρνεται. Έκαμα σε τόσα καράβια είδα και τους ξένους, μα δέ ζηλέψα την τύχη τους. Παντού ίδια η ζωή του ναύτη. Βρισές από τον καπετάνιο, από τον φορτωτή καταφρόνια, φοβερές από τη θάλασσα, σπρωξίματ' από τη στεριά. Οπου και αν γυρίσεις στα κόντρα βρίσκεσαι. Μια φορά που ήρθα στον Πειραιά με την εγγλέζικη φρεγάδα είπα να πάω στην πατριδα. Από τότε που έφυγα με τον καπετάν Καλιγέρη δε γύρισα ποτέ. Η τύχη με άρπαξε στα φτερά της και μ' έφερε σβούρα στη γη. Πήγα, ήβρα στο σπίτι χάρβαλο, τον τάφο της μάνας μου χορταριασμένο και μια μικρούλα μου αγαπητικιά σωστή αντρογυναίκα. Έκαμα τρισάγιο της μάνας μου, άναψα κερι στην ψυχή του πατέρα μου, έριξα και δυο ματιές στην παλιά μου αγάπη. Στην δεύτερη ματιά ανατρίχιασα.

Ποιός ξέρει, πικροσυλλογίσθηκα, ποιός ξέρει αν άκουα του πατέρα μου τα λόγια, τάχα δε θα ήμουν σήμερα ο άντρας της Μαριώς; Ο πατέρας της ο καπετάν Πάραρης ήταν παλιός караβοκύρης, συνομηλικός του δικού μου. Στάθηκε τυχερός στη θάλασσα, την τρύγησε καλά, ήβρε την περιστασι, πούλησε το μάρκο, αγόρασε χωράφια και τα έκαμε περιβόλι. Μουτζώσε για πάντα το ταξίδι. Την άλλη μέρα δεν έφυγα όπως είχα σκοπό ούτε την άλλη. Ούτε αποβδόμαδα. Δεν ξέρω τι με κράταγε και δουλειά δεν είχα. Μα κάθε στιγμή στο νου μου ερχόταν λυχνοσβύστης ο συλλογισμός:

Αν άκουγα του πατέρα μου τα λόγια, τάχα δε θα ήμουν σήμερα ο άντρας της Μαριώς; Κι έκοβα βόλτες κάτω από το σπίτι της. Έπιανα κάθε κοντόβραδο το δρόμο που πήγαινε στο πηγάδι για νερό, να πάρω μια ματιά. Τι τα θες, τι να γυρεύεις; Την αγάπησα την Μαριώ. Όταν την έβλεπα να διαβαίνει χαμηλοθώρα, λεβεντοπερπάτητη με στήθη μεστωμένα και τα μαλλιά ανεμιστά στις πλάτες ποθούσα να κολλήσω απάνω της. Ο μαγνήτης που μ' έσυρε άπραγο παιδί στη θάλασσα, μ' έσερνε τώρα στη γυναικα. Με το ίδιο πάθος ρίχτηκα στ' αχνάρια της πεντάμορφης. Εκεί έβαλα- προξενητή τον καπετάν Καλιγέρη εδώ τη γριά Καλομοίρα. Δε φεύγω, αν δεν πάρω απόκριση συλλογίσθηκα. Η προξενήτρα τα κατάφερε μια χαρά. Ζάχαρη έβαλε στα λόγια της και πλάνεψε κορίτσι και πατέρα ευθύς.

Να σου ειπώ μου λέει ο καπετάν Παράρης ένα βράδυ παράμερα. Ο σκοπός σου καλός και τίμιος το φέρσιμό σου. Δε θέλω και καλύτερο να μάσω σπίτι μου παρά το γιό του φίλου μου, του αδελφού μου. Το Μαριώ είναι δικό σου □ με μια συμφωνία. Θ' αρνηθείς τη θάλασσα. Εκείνο που έλεγε ο πατέρας σου το λέω και γω. Δεν έχει πίστη, δεν έχει έλεος. Θα την αφήσεις λοιπόν τη θάλασσα. *Μα τι κάμω του είπα πως θα ζήσω; Ξέρεις καλά πως άλλη τέχνη δεν έμαθα.*

Το ξέρω. Μα το Μαριώ έχει το δικίο του. Λοιπόν θα πάρω γυναίκα να με τρέφει; Όχι, δε θα σε τρέφει μη θυμώνεις. Δε θέλω να σε προσβάλω. Θα δουλέψεις θα δουλέψετε κι οι δύο. Είναι το περιβόλι είναι τ' αμπέλι, είναι το χωράφι. Δουλευτεράδες καρτερούν. Η αλήθεια είναι πως δεν ήθελα και τίποτε άλλο. Τη θάλασσα την αρνιόμουν και την απαρνιόμουν. Είχα καταντήσει σαν τον Αϊ Λιά που πήρε στον ώμο το κουπί και ανέβει στα βουνά, ζητώντας κατοικία εκεί που οι άνθρωποι δεν ήξεραν τ' όνομα του. Παρόμοια και γω. Ούτε τ' όνομά της, ούτε το χρώμα της. Τα κάλλη της δεν είχαν για μένα μυστικά, τα μάγια λύθησαν.

Σύμφωνοι, του είπα έχεις τον λόγο μου. Τρία χρόνια έκαμα με το Μαριώ απάνω στο Τραπί, χωριό του πεθερού μου τρία χρόνια ζωή αληθινή. Έμαθα την αξίνα και δούλευα μαζί της το περιβόλι, το αμπέλι, το χωράφι. Πως πέρναγε ο καιρός δεν το κατάλαβα. Δουλειά κι αγάπη. Τώρα σκάφταμε, τγώρα τρέχαμε κάτω από τις κιτριές σαν πουλαράκια πρωτόβγαλτα. Έμαθα να σκαλίζω τις κιτριές, να κλαδεύω τ' αμπέλι, να οργώνω το χωράφι. Είχα πενήντα τάληρα το χρόνο από το κίτρο, είκοσι από το κρασί, από το σιτάρι σαράντα □ χωριστά ο σπόρος και η φάκνα του σπιτιού. Πρώτη φορά είδα ζωντανή στα χέρια μου την πληρωμή. Το άλαλο χώμα έκανε χίλιους τρόπους, χρώματα, σχήματα, μυρουδιές, καρπούς και άνθη για να λαλήσει. «ευχαριστώ» να μου πει που το δούλευα. Άνοιγα τ' όργωμα και τ' όργωμα έμενε στη θέση του δεχότανε το σπόρο, τον έκρυβε από τα πετεινά, τον ζέσταινε και τον νότιζε ως που τον έδειχνε πάλι στα μάτια μου ολόδροσο γλωροπράσινο, χρυσαφένιο, σαν να μου έλεγε: κοίτα πως τον ανάστησα! Αλάφρωνα το κλήμα από το βάρος του και το κλήμα δακρύζοντας, τινάζεταν χαρούμενο, τα μάτια του άνοιγε σαν πεταλούδα και άξαφνα πρόβαίνα σταφυλοφορτωμένο. Καθάριζα την κιτριά κι εκείνη βεργολυγερή, πανώρια, ψήλωνε φουντωτή καμαρωτή, μου χάριζε τον ίσκιο στα μεσημεριανά κάματα και ύπνο αρωματισμένο τις νύχτες το είναι μου όλο το δρόσιζε με το χρυσόξανθο καρπό της! Α! Ο Θεός ευλόγησε τη Γη που της έδωσε αίσθημα.

Όχι εκείνο το αναίσθητο στοιχείο που το αυλακώνεις και τρέχει να σβύσει τ' αγνάρι σου το καλοπιάνεις, το παινεύεις, το τραγουδάς και κείνο σε σπρόχνει σαν να σου λέει «τι θες εδώ!» και βρυχιέται να σου ανοίξει το λάκκο. Ο Κάης, θαλασσινός έπρεπε να πάει έπειτ' από το καούργημα. Κάθε ηλιοβασίλεμα ανεβαίναμε στο χωριό. Εμπρός εκείνη με τα κασικάκια κουδουνοστόλιστα και παιχνιδιάρικα □ πίσω εγώ με την αξίνα στον ώμο και τη μούλα φορτωμένη καυσόξυλα. Αναβε τη φωτιά το Μαριώ να ετοιμάσει το δείπνο μας. Αναβα και και γω την πίπα μου στο κατώφλι ξαπλωμένος, ανάμεσα στο ξανθό αγιόκλημα που σκάλωνε στους τοίχους, δίπλα στους βασιλικούς, τους δυόσμους, τις ματζουράνες που δε ζητούσαν παρά λίγο σκάλισμα, κόμπο νεράκι για να μας λούσουν με μόσκους. Καλή σπέρα.

Καλή σου σπέρα.

Καληνύχτα.

Καλό ξημέρωμα.

Άλλαξα καρδιοστάλλαχτες ευχές με τους συντοπίτες μου. Δεν κοιτάζα πια τον ουρανό,, δεν εξέταζα του φεγγαριού τη θέση, το τρεμολάμπημα των άστρων, του ανέμου το φύσημα, της πούλιας την ανατολή. Και όταν αργά στης γυναίκας μου άραζα την αγκαλιά, ποιός κόρφος και ποιο λιμάνι πλάνο μπορούσε να χαρίσει την ευτυχία μου!

Έτσι πέρασε ο δεύτερος χρόνος και μήκαμε στον τρίτο. Μια Κυριακή του Φλεβάρη κατέβηκα με την γυναίκα μου στο Άι Νικόλα. Ο ξάδελφός της ο καπετάν Μαλάμος βάφτιζε το μπρίκι του και μας είχε καλεσμένους στη χαρά. Ήταν ωραία ημέρα- αρχή του πόθου μου. Ο ταρσανάς γεμάτος μαδέρια, κατάρτια, σανίδες, πελεκούδια, ροκανίδια. Ο αέρας παραμεστός από την άρμη του νερού, τη μυρουδιά του κατραμιού, της πίσσας, των σχοινιών. Λόφοι τα στουπιά, σωροί τα σιδερα. Και απ' άκρη σ' άκρη της σκελωμένα, γολέτες ξαρμάτωτες, καρίνες αμακιασμένες και στρειδοφόρτωτες σκελετοί καϊκιών, σκούνας, τρεχαντηριού, άλλοι με το κοράκι και το σταυρό, άλλοι ντυμένοι ως την κουπαστή, μισοτελειωμένοι άλλοι. Όλα του ναυτόκοσμου τα σύνεργα, οι απλοί πόθοι και οι μεγάλες ελπίδες, ξυλόχτιστες έστεκαν στην αμμουδιά. Οι καλεσμένοι όλο το νησί μας- γιορτινοντυμένοι γύριζαν στα σκαριά, πηδούσαν μέσα τα παιδιά, τα ψηλαφούσαν οι άντρες, τα καμάρωναν, τους μιλούσαν πολλές φορές έλεγαν την αξία τους, λογάριαζαν τη γοργάδα τους, συμβούλευαν τον πρωτομάστορα για το καθετί.

Το μπρίκι του καπετάν Μαλάμου απάνου στη σκάρα του, με την πλώρη σπαθωτή, στεφανοζωσμένη την πρύμη, με τα ποντίλια

του απλωτά ζερβόδεξα, έμοιαζε σαρανταποδαρούσα κοιμάμενη στην αμμουδιά. Ολογάλαξη η θάλασσα άστραφτε και παιχνιδιζε κι έφτανε γλώσσες-γλωσσίτσες στα πόδια του, το ράντιζε με τον αφρό της, του κελαηδούσε μυστικά και μπιστεμένα.- «Έλα, έλα, μα σε πλαγιάσω στους κόρφους μου, να σ' αναστήσω μ' ένα μου φίλημα. Τι κάθεσαι άψυχο ξύλο και βάρυπνο; Δε βαρέθηκες του δάσου τη νάρκη και την άβουλη ζωή; Ντροπή σου! Έβγα να παλαιψεις με το κύμα όρμησε στηθάτο να κουρελιάσεις τον άνεμο. Έλα να γίνεις ζήλεια της φάλαινας, σύντροφος στο δελφίνι, του γλάρου ανάπαψη, τραγούδι των ναυτών, καύχημα του καπετάνιου σου. Έλα χρυσό μου έλα!...» Και εκείνο το άπραγο, άρχισε να τριζοβολεί έτοιμο ν' αφήσει την κλίνη του. Ο καπετάν Μαλάμος φρεσκοξυρισμένος, γελαστός, με την τσόχινη βράκα και το πλατύ ζωνάρι δίπλα του η καπετάνισσα ντυμένη στα μεταξωτά, άστραφταν κ' οι δυό τους σαν να έκαναν πάλι το γάμο τους. Και το βιολί, το λαγούτο, το νάι λάλαγαν τη χαρά στα τετραπέρατα.

Εγώ- τι να σου ειπώ; δε χαιρόμουν καθόλου. Καθισμένος κατάνακρα έβλεπα τη θάλασσα να φτάνει στα πόδια μου και κάποια θλίψη μου έσφιγγε την καρδιά. Έπειτ' από χρόνια έβλεπα την πρώτη μου αγάπη, γαλαζοντυμένη, γελαστή, χαρούμενη. Πίστεψα πως με κοίταζε κατάματα, πως μιλούσε θλιμμένα, πως μ' έβριζε παραπονιάρικα:

Απιστε, απατεώνα, δειλέ!...

Πίσω μου διάτανε! είπα κάνοντας το σταυρό μου.

Θέλησα να φύγω αλλά δε βάσταγαν τα πόδια μου. Μολύβι το σώμα κόλλησε στ' ορθολίθι και τα μάτια μου, τ' αυτιά, η ψυχή μου όλη παραδομένη στο κύμα, άκουε το παράπονο: Απιστε, απατεώνα, δειλέ!...

Λίγο έλειψε ν' αρχίσω τα δάκρυα. Έ, πουλί μ' τι συλλογιέσαι; Ακούω δίπλα μου. Και βλέπω τη Μαριώ πάντα όμορφη και γελαστή με το λεβέντικο ανάστημά της. Σάστισα, λες και μ' έπιανε να κάνω απιστίες. Τίποτα, είπα, τίποτα... Πιάσε με να σηκωθώ, γιατί ζαλίστηκα.

Και γαντζώθηκα απάνω της σαν να φοβόμουν μη συνεπάrei το κύμα. Ο παπάς ντυμένος τ' άμφια διάβαζε την ευχή στο πλεούμενο. Ο πρωτομάστορας άρχισε τα προστάγματα. Φόρα το πρυμίο ποντίλι!

Φόρα το πλωριό!

Φόρα σκόντρα και σκαρι!...

Ένα με τ' άλλο τα στηρίγματα έφευγαν από τη σκάρα και το μπρίκι άρχισε να δραμπαλίζεται, μουδιασμένο θαρρείς από το καθησιό, άτολμο ακόμη στη νέα του ζωή. Τα παιδιά που ήταν ανεβασμένα στο κατάστρωμα

έτρεχαν από πρύμνη σε πλώρη, από πλευρό σε πλευρό μαζί όλα, με την κουφή ποδοβολή κοπαδιού.

Γιούργια! Έκραξε ο πρωτομάστορας. Και με το σπρώξιμο των καλεσμένων το πλοίο στέναξε και γλύστρησε στα νερά σαν πάπια, μαζί με το αμούστασκο πλήρωμά του. Καλοτάξιδο, καπετάν Μαλάμα καλοτάξιδο! Και το καρφί του μάλαμα! Φώναξε ο ναυτόκοσμος, βρέχοντας το αντρόγυνο με θάλασσα.

Μα εκείνη την ώρα ένα παιδί χτύπησε κάπου και πλάτσασε λιπόθυμο στο νερό. Δε χάνω καιρό, πηδώ μέσα με τα ρούχα μου. Δύο βουτιές κ' έσυρα το παιδί από τη θάλασσα. Έσυρα εκείνο μα μπλέχτηκα εγώ στα δίκτυα της. Από τότε έφυγε ο ύπνος, η χαρά από κοντά μου. Εκείνο το θαλασσοβούτημα, το χλιό νερό που αγκάλιασε το κορμί μου, έσυρε την ψυχή σκλάβα κατόπι του. Το θυμόμουν και νόμιζα πως κάτι ζωντανό έσερνε στη ραχοκοκκαλιά μου φιλήματα.

Δεν έπιασα δουλειά. Δοκίμασα να πάω στο περιβόλι, στο χωράφι, στ' αμπέλι όλα στενάχωρα. Γύριζα ολημερίς στ' ακρογιάλι, βούταγα στο νερό, ρουφούσα την αλμύρα κυλιόμουν στα φύκια κυνηγούσα αχινούς και καθούρια. Συχνά κατέβαινα στο λιμάνι και δειλά πλησίαζα τις συντροφικές των ναυτικών ν' ακούσω κουβέντα για τ' άρμενα, για ταξίδια, για τρικυμίες και ναυάγια. Εκείνοι όμως δε γύριζαν καθόλου να με ιδούν. Χωριάτης, βλέπεις, εγώ, παλιογεωργός εκείνοι ναυτικοί, αφριοδελφίνοι! Τα ναυτόπουλα με κοίταζαν σαν να έλεγαν: -μωρέ, που βρέθηκε αυτό το ξωτικό; Οι παλιότεροι, αξίωναν να μου λένε κάποτε: εσύ, Γιάννη, την έδεσες για καλά τη μπαρούμα σου. Ουδ' άνεμο ουδέ θάλασσα φοβάσαι πιά. Άραξες. Που θα ειπεί: πάει πέθανες, δε ζεις στον κόσμο!

Κι' έφευγα πάλι στ' ακρογιάλι να ειπώ τη θλίψη μου στα κύματα. Τέλος έκανα караβάκια και караβάκια περίτεχνα, με κατάρτια πριναρίσια, με παλαμάρια και πανιά και με την πύρινη φαντασία μου που τα έκανε μάρκο τρικούβερτο.

Η Μαριώ μ' έβλεπε κι έκανε το σταυρό της. -Παναγιά μου, παλάβωσε ο άντρας μου! έλεγε. Κι' έταζε λαμπάδες στην Τηνιακιά, πήγαινε ξυπόλυτη στα ξωκλήσια, διάβαζε τα ρούχα μου και στηθοκτυπιόταν μερόνυκτα για να πείσει τους άγιους να με φέρουν στα λογικά μου.

- Τι τα πας τι τα γυρεύεις, Μαριώ της λέω μια μέρα. Ούτε τάματα ούτε οι άγιοι ωφελούν στην αρρώστια μου. Εγώ είμαι παιδί της θάλασσας...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ